

SFINȚII APOSTOLI PETRU ȘI PAVEL

Protopop dr. Ioan Bude

An de an, la 29 iunie, Biserica creștină îi prăznuiește pe cei doi mari Apostoli ai lui Hristos, Sfinții Petru și Pavel, acordându-le o cinstitie cu totul deosebită. De ce îi sărbătorim pe amândoi împreună și de ce simțim pentru ei o dragoste aparte? Ce anume ni-i apropie atât de mult, încât până și numele lor ne sunt atât de scumpe încât au devenit nume specifice românești?

Meritul lor este acela că ei au fundamentat și au răspândit în lume credința în Hristos, ei sunt „stâlpii și temelii“ Bisericii și datorită forței mărturiei lor, această Biserică a dăinuit de peste două milenii și va dăinui în veci, sprijinită pe puterea cuvântului și faptei lor.

Ca oameni, cei doi mari Apostoli se deosebeau foarte mult: Sfântul Petru era pescar, un om simplu, dintre cei săraci și mulți, pe când Sfântul Pavel era un erudit savant al teologiei iudaice. Cu toate acestea însă, și cu toate că n-au fost împreună ucenici la școala apostolică a lui Hristos și nici măcar nu s-au cunoscut decât mult mai târziu, totuși, pe cei doi Apostoli i-a unit până la înfrățire aceeași chemare, aceeași misiune, același ideal și, în aceeași zi, aceeași soartă - moartea martirică în Roma anulului 67 d. Hr. După ce au colindat lumea, amândoi au ajuns în această cetate a cezarilor, care-și avea legile și legiuitorii ei, conducătorii, religiile și zeii ei, literatura și filosofia ei, cultura și civilizația ei, bine încheiate și înrădăcinate în lunga și glorioasă ei istorie.

Dar acești doi oameni, pescarul Petru și rabinul Pavel au întors toată această lume romană pe dos, schimbând-o cu desăvârșire. Și nu numai atât! Ei au schimbat cultura, civilizația și mentalitatea întregii antichități și continuă să schimbe încă mereu și mereu lumea, până azi. Cum au reușit? Prin ce miracol? Prin ce putere? Unde și-a desăvârșit Simon Petru, pescarul, educația? De unde a învățat el atâta teologie? Desigur din cei trei ani și mai bine, cât îl urmăse pe Iisus! Absolvise cea mai înaltă Academie, Universitatea Apostoliei la picioarele Mântuitorului Iisus Hristos.

Simon Petru, fiul lui Ioná, pescar din Betsaida, frate cu Andrei, Apostolul nostru al românilor, era isteț la minte și, poate tocmai de aceea era de multe ori pripit. A greșit de multe ori, a căzut de multe ori, dar întotdeauna a avut

puterea de a se ridica, de a se recupera. Era o fire deschisă, sinceră, părând impulsiv uneori, dar de o curăţenie sufletească aparte. Cu o candoare de-a dreptul copilărească, îşi iubea nespuse de mult învăţătorul, lăsându-se modelat în întregime după voia şi dorinţa Lui: „Doamne, iată, am lăsat toate şi am urmat Ție!“; „Doamne, Tu ştii toate, Tu ştii că Te iubesc!“ Nu e de mirare că zelul lui apostolic n-a cunoscut limite. Nici nu i-ar fi stat bine altfel Sfântului Apostol Petru, decât așa cum este: un corifeu al sfinţeniei în Biserica lui Hristos. De aceea a şi fost el ales şi chemat de Domnul, ca din pescar obișnuit, să devină un „pescar de oameni“.

Şi a reuşit ca nimeni altul!

Dar Sfântul Apostol Pavel? Așa cum am spus mai sus, el nu era pescar și nici nu fusese ucenic direct al lui Iisus. Pe vremea când Mântuitorul propovăduia Evanghelia împărăției Sale, Sfântul Pavel, sub numele de Saul, era ucenic al marelui rabin Gamaliel, pregătindu-se să devină el însuși un rabin de talia celebrilor săi înaintași. Saul s-a născut în Tarsul Ciliciei (sudul Asiei Mici), într-o familie de iudei, dar devenind prin naștere și cetățean roman, se bucura de o favoare cu care nu se putea lăuda oricine pe atunci. Și el era o fire impulsivă. Era tânăr și habotnic, dar sincer și scripitor de inteligent, voind să se afirme în credința strămoșilor săi. La început n-a putut înțelege creștinismul cu noutățile lui, fiind extrem de zelos pe linia vechiului, dar un zelos onest. Îl intriga însă și-l înverșuna Învierea lui Hristos! Logica lui rabinică nu putea admite o asemenea idee. Era sigur că e doar o amăgire și voia s-o demaște cu orice preț. Însă numai până în momentul întâlnirii lui cu Iisus pe drumul Damascului. Șocul acestei întâlniri a fost atât de puternic, încât Saul a orbit și n-a mai putut avea nici o reacție, decât o singură posibilă întrebare, într-o astfel de împrejurare: „Doamne, ce voiești să faci?“ Iar Iisus l-a făcut Apostol al neamurilor! În această calitate, el n-a făcut altceva decât să predice zi și noapte, prin sate și orașe, în insule, pe corăbii, pe apă și pe uscat Învierea Domnului. A avut parte și de bătăi, de chinuri, de temniță și de tot felul de umiliri, dar le-a biruit pe toate în Hristos! A scris mai multe lucrări, din care mai avem doar patru sprezece Epistole, rămase până astăzi o enigmă istorică. Omeneste, ele sunt o imposibilitate! Le citești și nu-ți vine să crezi că acest om nu l-a avut în față decât o singură dată pe Iisus și nimic altceva decât unele vedenii și tradiția orală despre El, pentru că, de fapt, scrierile lui sunt anterioare Evangheliilor. Și totuși așa a fost! Numai Dumnezeu poate face astfel de lucrări prin aleșii Săi!

Așa ne explicăm că după Cincizecime, Petru, pescarul, devine poliglot și scriitor, iar epistolele sale nu sunt cu nimic sub valoarea celor semnate de Pavel. Și tot așa și acesta, din ferocele prigonitori, prin harul lui Dumnezeu devine cel mai energic apărător al lui Hristos.

Pe amândoi îi definește același zel, aceeași fermitate, aceeași forță, aceeași dăruire. Până la moarte! Capul lui Pavel cade pe „Via Ostia”, iar trupul lui Petru este răstignit pe cruce, cu capul în jos, pe una din colinele Romei.

Mormintele lor sunt astăzi acoperite cu două imense catedrale: „San Pietro” și „San Paulo fuori le mura”, mai mari decât mausoleele oricăror dregători lumești.

Îi cinștim astăzi și îi vom cinști mereu pe Sfinții Apostoli Petru și Pavel, cu toată evlaviala și, de ziua lor, rugăm pe bunul Dumnezeu să dăruiască sănătate deplină, lungime de zile și întru toate bunășporire, tuturor acelor ce le poartă numele!